מט: שלשה שאכלו פרק שביעי ברכות

אי בעי אכיל ואי בעי לא אכיל. ול"ת והא הוי ר"מ מיומי דלא להתענות בהון במגילת תענית וי"ל דה"פ אי בעי אכיל ואי בעי לא אכיל פת שתיינו בברכת המזון אבל ביום טוב צריך לאכול פת ותימה דאמרינן בסוכה (פ"ג דף מ.) אי בעי אכיל ואי בעי לא אכיל חוץ מגילה הרלשונה דליף ע"ו ע"ו ממג המלות וי"ל דה"פ שאינו צריך לאכול בסוכה אם לא ירצה אבל בשביל יו"ט צריך לאכול ואי"ת מנ"מ אם צריך לאכול בשביל יו"ט או בשביל סוכות [1] ומיהו אומר רבינו יהודה דנפקא מינה כגון שירדו גשמים ואכלו חוץ לסוכה דהשתא אם לכבוד יו"ט שפיר אבל אם בשביל סוכה ביו"ט ראשון צריך לחזור ולאכול בסוכה לאחר שיפסקו הגשמים דילפינן ע"ו ע"ו ממג המלות אבל בשאר ימים אינו צריך והא דאמרינן בפרק אלו דברים (פסחים ד' סח:) מר בריה דרבינא הוה יתיב בתעניתא כולה שתא משמע שהיה מתענה ביום טוב מפרש ר"י דבתענית חלום קאמר אבל בשאר תעניות אסור וסעודה שלישית של שבת היה מסופק ר"י דשמא אי בעי לא אכיל אלא מיני תרגימא כדפי' ר"ת כדאמרי' בסעודת סוכה ומיהו בכתובות פרק אע"פ (דף סד:) חשיב גבי מערה אשתו על ידי שלש שלש סעודות משל שבת א"כ משמע דכולן שוות ועוד כיון דילפינן [2] ממן אלמא דשוות הן ומיהו אם אכל סעודה רביעית ושבת של שבת לא הדר לרישא דולאי אי בעי לא אכיל הך סעודה רביעית כלל: [3] **עד** כמה מזמנין וכו'. ה"ה ברכת המזון בלא זימון אלא רבותא אשמעינן דאפילו על כזית מזמנין: **אם** עבר צופים. פירש"י בפסחים (פ"ג ד' מט.) מקום שמנו לופים ול"ג דא"כ ה"ל למימר וכמדתו לכל רוח כדאמר התם [לג:] גבי מודיעים ולפניהם [4] אלא י"ל שאינו מקום ולופים [5] הוי לשון ראיה וה"פ אם הרחיק מירושלים כ"כ שאינו יכול לראות ירושלים שורפו במקומו: **רבי מאיר סבר ואכלת זו אכילה ואכילה בכזית.** ואומר הר"י דהני קראי אסמכתא בעלמא נינהו דמדאורייתא בעינן שביעה גמורה כדאמר פרק מי שמתו (ד' כ:) וכי לא אשא פנים לישראל וכו' וכן אמרינן התם בן מבדך לאביו ומוקים לה במאן דאכיל שיעורא דרבנן ופירש"י היינו כזית או כביצה ועוד אי כזית או כביצה הוי דאורייתא איזה שיעור דרבנן. וקי"ל בכזית דלפי מה שמחליף רבי יוחנן קאמר רבי יהודה בכזית ור' מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה וגם לאביי דלא מחליף ור"מ אית ליה עד כזית נראה דהלכה כר"מ בכזית אף על גב דבעלמא [6] ר"מ ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה בהא הלכה כר"מ דהא קיס ליה ר' יוחנן בשיטתו לעיל [7] דאינו מוציא רביס ידי חובתן עד שיאכל כזית וכן לעיל [8] גבי שאכל כזית מליח וכן פסק בה"ג ור"ח ושאלתות [9] ולענין שתיה אומר ר"י דיש להחמיר ולברך עליו אפילו בפחות ממלא לוגמיו אף על גב דלענין יום הכפורים ליתא לא ילפינן מינה לענין ברכה תדע דלענין ברכת המזון בכזית ולענין יום הכפורים עד דהוי דוקא [10] ככותבת: **נברך** אלהינו גרסינן ולא גרסינן נברך לאלהינו בלמ"ד דדוקא גבי שיר והודאה כתיב למ"ד כמו שירו לה' הודו לה' גדלו לה' אבל גבי ברכה לא מצינו זה הלשון וכן מפורש בסדר רב עמרם: **אמר** ר"ע מה מצינו בבית הכנסת אחד עשרה וכו'. משמע דרבי יוסי הגלילי מודה בבית הכנסת מדקאמר מה מצינו וכו' כלומר שאתה מודה לי ומאי שנא דפליגי בברכת המזון ומודו בבית הכנסת ויש לומר דודאי לא חלקו בין עשרה למאה בתפלה דאלו נכנסים ואלו יוצאים ואלו מדעתיה דש"ל אבל בברכת המזון שהן קבועין ומעורבין שם יחד אין לטעות בזה שאין יוצאין עד לאחר ברכת המזון: **לעולם** אל יוציא אדם את עצמו מן הכלל. ופריך בירושלמי מן הקורא בתורה ומן החזן שאומר ברכו ומפרש כיון שאומר המברך אין זה מוציא עצמו מן הכלל:

תנן בשלשה והוא אומר ברכו. ס"ד השתא דברכו עדיף משום דברכו היינו צוי לברך את השם אבל נברך אינו אלא נטילת רשות: אלא

והדר לרישא. לתחלת ברכת המזון כדאמרינן (לעיל דף כט:) גבי תפלה עקר את רגליו חוזר לראש התם הוא דאיכא עקירת רגלים אבל הכא סיום הברכה הוא עקירת רגלים: **מי שיצא מירושלים.** לעיל מייניה מייני ההולך לשמוע את פסקו ואזכר שיש לו חמץ בתוך ביתו אם יכול לחזור ולבער ולחזור למלותו יחזור ויבער ואם לאו יבטל בלבו וכן מי שיצא מירושלים ונזכר שיש בידו בשר קודש ונפסל ביציאתו חוץ לחומה: **אם עבר צופים.** מקום שיכול לראות בהמ"ק: **לפני הבירה.** מקום בהר הבית שיש שם בית הדשן גדול ששורפין פסולי קדשים קליס כדאמרינן בזבחים בפרק טבול יום (דף קד:): **זה וזה.** חמץ ובשר קודש: **חוזרתו לטומאתו** גרסינן. שיעור חזרתו כשיעור טומאתו מידי דחשיב לענין טומאה חשיב זה [11] לענין חזרה: **מתני' כשלשה והוא אומר ברכו.** דהא בלאו דידיה איכא זימון וכן כולם: **אחד עשרה ואחד עשרה רבוא.** כלומר הכל שוה משראויים להזכיר את השם אין צריכין לשנות ובגמ' [12] פריך הא קתני סיפא במאה הוא אומר כו': **לפי רוב הקהל הם מברכים.** כמו שאמר שיש חילוק בין מאה לעשרה ובין מאה לאלף ובין אלף לרבוא והא דקתני אחד עשרה ואחד עשרה רבוא ר"ע היא דאמר מה מצינו בבית הכנסת משהגיעו לעשרה אין חילוק בין רביס בין מועטים אף כאן אין חילוק הכי מוקי לה בגמרא: **גמ' אל יוציא את עצמו.** אע"פ שבארבעה הוא רשאי לומר לשלשה ברכו טוב לו שיאמר נברך ואל יוציא עצמו מכלל המברכים: **תנן כשלשה והוא אומר ברכו.** אלמא הכי עדיף כלומר רביס אתם ואפילו איני עמכם: אף

והדר לרישא אמר ליה מאי טעמא עביד מר הכי אמר ליה דאמר רבי שילא אמר רב טעה חוזר לראש והא אמר רב הונא אמר רב טעה אומר ברוך שנתן אמר ליה לאו איתמר עלה אמר רב מנשיא בר תחליפא אמר רב לא שנו אלא שלא פתח בהטוב והמטיב אבל פתח בהטוב והמטיב חוזר לראש אמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רב נחמן אמר שמואל טעה ולא הזכיר של ראש חדש בתפלה מחזירין אותו [13] בברכת המזון אין מחזירין אותו אמר ליה רב [14] אבין לרב עמרם מאי שנא תפלה ומאי שנא ברכת המזון אמר ליה אף לדידי קשיא לי ושאילתיה לרב נחמן ואמר לי מיניה דמר שמואל לא שמיע לי אלא נחזי אנן תפלה דחובה היא מחזירין אותו ברכת מזונא דאי בעי אכיל אי בעי לא אכיל אין מחזירין אותו אלא מעתה [15] שבתות וימים טובים דלא סגי דלא אכיל הכי נמי דאי טעי הדר אמר ליה אין דאמר רבי שילא אמר רב טעה חוזר לראש והא אמר רב הונא אמר רב טעה אומר ברוך שנתן לאו איתמר עלה [16] לא שנו אלא שלא פתח בהטוב והמטיב אבל פתח בהטוב והמטיב חוזר לראש: עד כמה מזמנין וכו': למימרא דרבי מאיר חשיב ליה כזית ורבי יהודה כביצה והא איפכא שמעינן להו [17] דתנן [18] וכן מי שיצא מירושלים ונזכר שהיה בידו בשר קדש אם עבר צופים שורפו במקומו ואם לאו חוזר ושורפו לפני הבירה מעצי המערכה עד כמה הם חוזרים רבי מאיר אומר זה וזה בכביצה ורבי יהודה אומר [19] זה וזה בכזית אמר רבי יוחנן מוחלפת השיטה אביי אמר לעולם לא תיפוך הכא בקראי פליגי ר' מאיר סבר [20] ואכלת זו אכילה ושבעת זו שתיה ואכילה [21] בכזית ורבי יהודה סבר ואכלת ושבעת אכילה שיש בה שביעה ואיזו זו כביצה התם בסברא פליגי ר' מאיר סבר חזרתו [22] כטומאתו [23] מה טומאתו בכביצה אף חזרתו בכביצה ור' יהודה סבר חזרתו כאיסורו מה איסורו בכזית אף חזרתו בכזית: **מתני'** כיצד מזמנין [24] בשלשה אומר נברך בשלשה והוא אומר ברכו בעשרה אומר נברך אלהינו בעשרה והוא אומר ברכו אחד עשרה ואחד עשרה רבוא במאה הוא אומר נברך ה' אלהינו במאה והוא אומר ברכו ובאלף הוא אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל באלף והוא אומר ברכו ברבוא אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל אלהי צבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו ברבוא והוא אומר ברכו כענין שהוא מברך כך עונים אחריו ברוך ה' אלהינו אלהי ישראל אלהי צבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו ר' יוסי הגלילי אומר לפי רוב הקהל הם מברכים שנאמר [25] במקהלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל אמר ר' עקיבא מה מצינו בבית הכנסת אחד מרובים ואחד מועטים אומר ברכו את ה' רבי ישמעאל אומר ברכו את ה' המבורך: **גמ'** אמר שמואל [26] לעולם אל יוציא אדם את עצמו מן הכלל תנן בשלשה והוא אומר ברכו אימא אף

[1] ב"מ ל"ב ב"ק ל"ח ב"מ ל"ב ב"ק ל"ח ב"מ ל"ב ב"ק ל"ח

אף ברכו. שפיר דמי ומיהו טוב לו להיות בכלל המברכים: **פנינא.** סייעתא לשמואל: **ששה נחלקין.** אם רצו ליחלק לשתי חבורות ולזמן אלו לעצמן ואלו לעצמן רשאין הן שהרי יש זימון כאן וכאן: **עד עשרה.** כלומר וכן ז' וכן ח' לשתי חבורות וכן ט' לשתי חבורות או לשלשה עד עשרה אבל אם היו עשרה חלה עליהן הזכרת השם ואם יחלקו לא יהיה שם הזכרה אין נחלקין עד שיהיו שם עשרים: ה"ג **ואי אמרת ברכו עדיף אמאי ששה נחלקין.** אם ירצו הא מעיקרא יכולין לומר ברכו והשתא תו לא אמרי: **אלא נאו ש"מ.** אף ברכו קאמר מתני' וכיון דמתני' אברכו קאמר משמברא היא שטוב לו לאדם להיות מן המברכים וסייעתא דשמואל. וגירסא הכי איתא **ששה** (ג) **עד עשרה ואי אמרת ברכו דוקא אמאי ששה נחלקין אלא נאו ש"מ אף ברכו ש"מ:** **תנ"ה.** דמתני' אף ברכו קאמר: **והנקדנין.** דווקנין תופסין אותו על שהוליא עצמו מן הכלל: **ומטובו הרי זה כור.** שממעט בתגמוליו של מקום דמשמע דבר מועט כדי חייס: **כשאלה שאני.** שהשואל שואל כעני על פתח שאינו מריס ראש לשאול שאלה גדולה: **הרחב פיך.** לשאול כל תאותך: **חייס ה"ז כור.** דהוליא עצמו מן הכלל: **מאני איפכא.** חייס עדיף שכולל את כל בני עולם: **נברך שאכלנו משלו.** משמע שהוא יחידי שהכל אוכלים משלו: **למי שאכלנו משלו.** משמע מרובים הן זן את זה וזה זן את זה ולפי דבריו מברך את בעל הבית: **הפס מוכחא מילתא.** דבמעשה נפיס ליכא למימר מרובין: **לדתנן על המזון שאכלנו.** ולא קתני (ד) משלו: **ואידך.** עובריס ממקור נפקא ואנן ממקבלות דרשינן: **הלכה כר"ע.** בבמה"ז דאחד עשרה ואחד עשרה רבוא: **מברכינן גלותא גלותא.** ריש גלותא מאריך בסעודתו ואנן כל ג' וג' שגמרו סעודתן מזמנין בקול נמוך ויושבין אחר הברכה עד שגמר ריש גלותא ויזמנו הוא והיושבין אצלו בקול רם. ולקמן פריך ומיפקו בברכה דריש גלותא: **שמע ריש גלותא.** אם היו מזמנין י' י' היה צריך המברך להגביה קולו וישמע ריש גלותא ויחתה לו שאנו עושין חבורה לעצמנו בפרהסיא. **אע"ג** דמפקי נפשייהו מידי זמון של הזכרת השם וכי הדר מזמן ריש גלותא בהזכרת השם לאו אינהו נפקי ביה כדאמר רבה תוספאה דאין זמון למפרע אפ"ה ניחא להו בהכי משום דאוושי כולי עלמא שהיו שם מסובין רבים ואין קול המברך נשמע: **וצריך לדעתיה.** לעצמו בלא זימון: **למפרע.** משבירך וידי זמון לא יצא: **פניא.** כלי חרס כדאמר (ע"ז ד' לג:) הני פתיותא דבי מכסי: **בהדי פלוגתא למה לך.** טוב לך לאחוז דברי רבי ישמעאל שאף ר"ע מודה דכי אמר המבורך טפי עדיף אלא שאין צריך: **מתני' אינן רשאין ליחלק.** דאיתחייבו להו בזמון: **וכן ד'.** אין הג' מזמנין והיחיד יחלק מהם דאיהו נמי איקבע בחובת זמון: **ששה נחלקים.** כדי זמון לכאן וכדי זמון לכאן: **עד עשרה.** אבל עשרה אין נחלקים דאיתחייבו להו בזמון הזכרת השם עד שיהו עשרים ואז יחלקו אם ירצו לשתי חבורות: **גמ' ג' שבאו משלש חבורות.** וכדמסיים רב חסדא שבאו מג' חבורות של ג' בני אדם בכל חבורה ונתחייבו אלו בזמון ועמד אחד מכל חבורה ונצטרפו שלשה לחבורה אחת חייבין לזמן ואינן רשאין ליחלק שכבר הוקבעו ואפי' לא אכלו אלו השלשה משנצטרפו יחד שכבר גמרו סעודתן עם הראשונים: ולא

אלא ש"מ נברך עדיף. נאו דוקא עדיף אלא כי הדדי נינהו ועדיף היינו חשוב כ) כמו הקיצא עדיף וג"ש עדיף פ' איזהו מקומן (ד' מח.) כ"ל דהכיקא חשוב ואין לבטלו מפני הג"ש וה"ג קאמר נברך חשוב כמו ברכו ולפיכך לא יוציא עצמו מן הכלל והקונטרס מוחק עדיף ומיהו אתי שפיר עדיף כדפי': **על** המזון הרי זה בור. דמשמע דמברך לבעל הבית המאכילו דאי לרחמנא למה הוא מזכיר מזון בגלא מזון יש הרבה לברכו:

אמר רבא הלכה כר"ע. פירש ר"ח דהכי קיי"ל והלכך בין בעשרה בין במאה בין ברבוא אומר נברך אלהינו על המזון שאכלנו אבל בג' לא יזכיר על המזון כדאמר לעיל וגם בעשרה אם אינו רואה להזכיר על המזון הרשות בידו ואומר ובטובו חייבו: **שלשה** שישבו לאכול **באחד.** אף על פי שהיו חלוקין בככר שכל אחד ואחד אוכל מככרו אינן רשאין ליחלק כלומר אף על פי שהן חלוקין בככרות וס"ד אין זה לרוף ולא חל עליהם חובת זימון אפ"ה אינן רשאין ליחלק:

אבל אי אקדימו ואזמינו עלייהו בדובתייהו. פי' שאכל כל אחד מהשלשה והפסיק לשתיה שהיו מסובין עמו עד הזן כדאיתא לעיל (דף מה:) פרח חובת זמון מעליהם כלומר פטורין מן הזמון ורשאין עתה ליחלק ורש"י לא פירש כן: שחלקוה

תורה אור השלם

1. וְעָתָה הוֹאֵל וּבָרֵךְ אֶת בֵּית עַבְדֶּךָ לִהְיוֹת לְעוֹלָם לְפָנֶיךָ כִּי אַתָּה אֲדֹנָי אֱלֹהִים דִּבַּרְתָּ וּמִבְּרַכְתְּךָ יְבֹרַךְ בֵּית עַבְדֶּךָ לְעוֹלָם:
שמואל ב ז כט
2. אֲנִבֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֶב פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: תהלים פא יא
3. בְּמַקְהֲלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים יְיָ מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל:
תהלים סח כז

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ר יוחנן ברוך שאכלנו. ר"ג ובאסר"י (מגיה) [הגיהספא] **נברך** וקאי דר' יוחנן על נברך: (ב) שם אינו רשאין ליחלק (ר"ת א"ר אבא וכו' מכברו לעצמו אינן רשאין ליחלק) תא"מ וע"ב כך היא גי' הפלפלי: (ג) רש"י ד"ה אלא נאו וכו' ששה נחלקין עד עשרה: (ד) ד"ה כדתנן וכו' משלו ר"ב באסר"י (מגיה) [הגיהספא] ר"כ שלו וכן במשנה:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ל"א אמר ר' אבא. ר"ב כאן גי' מתחלפות הרא"ש ל"ג לה ורי"ף ל"ג לראשונה:

מוסף רש"י

מגיין שאפילו עוברין כו' שנאמר במקהלות. כשנקהלו על הים, ממקור ישראל. אף אותם שנמקור (סוטה לא.). **פתיא אוכמא.** כלי שחור כמו (ע"ז לג:) הני פתוותא דבי מיכסי אוכמא, שנשתחר ע"י מלאכה. כלומר גם אתה רגיל ומדיר בתורה, כמו (לעיל כח.) מכותלי ביתך ניכר שפחתי אתה, חכמה מפותחה בכלי מכוער (עי' תענית ז.) דרכן של תלמידי חכמים שמטערין על לימוד תורה ואינם מכבסים בגדיהם (ע"ז מז:).

סו א ב ג ד (ה) טוש"ע או"ח סי' קצ"ב ס"ג:
ה [מיי' פ"ה מהל' ברכות הלכה ז]:
סח ו טוש"ע או"ח סי' קצ"ב סעיף ג:
סט ז מיי' פ"ו הל' יד סמג עשין מז טוש"ע או"ח סי' קצ"ב סעיף ג:
ע ח מיי' פ"ט מהלכות תפלה הלכה ג ופי"ב הלכה ה סמג עשין יט טוש"ע או"ח סי' מ סעיף ג [וסי' קצו סעיף ז]:
עא ט מיי' פ"ב מהל' ברכות הל' י סמג עשין מז טוש"ע או"ח סי' קצ"ב סעיף ג:
עב י מיי' שם הלכה יב סמג שם טוש"ע או"ח סי' קצ"ה סעיף ג:
עג כ ל מיי' שם הל' יא סמג שם טוש"ע או"ח סי' קצ"ב סעיף ד:
עד מ נ מיי' שם טוש"ע או"ח שם סעיף ה [ו]:

רבינו חננאל

ובא רב אדא בר אהבה לקיים דברי שמואל ודייק מדקתאני ששה נחלקים ואומ' כל חבורת שלשה נברך ואל אמ' אין להם להחלק כי ששה צריכין לומר ברכו, שמע מינה נברך עדיף שמע מינה. **והנוקרנין תופשין אותו על כך.** פי' המדקדקים שלא בדבר צורך. ובלשון ערבי קורין אותו אלמנקאר, כגון תרנגול המנקר באשפה. **ירושלמי:** ובאיש לר' דזיעה בגין דצווח ר' יעקב ב"ר אחא לר' חייא בר ווה נוקרא. **אמר רבא הלכה כר"ע.** הכי קיימא לן והילכתא בין עשרה בין מאה בין רבוא אומרים נברך אלקינו, ואם ירצה יאמר על המזון שאכלנו משלו, ואם אינו רוצה להזכיר על המזון הרשות בידו, אבל בשלשה לא יזכיר על המזון. **מתני'. ג' שאכלו כאחת אינם רשאים ליחלק.** ואקשינן מאי קמ"ל הא תנינן חדא זימנא. ומשנינן הא קמ"ל כדר' אבא אמר שמואל ששלשה שישבו לאכול אף על פי שכל אחד אוכל מכככו, אינן רשאין ליחלק. אי נמי כרב הונא שאמר שלשה בני אדם שבאו משלש חבורות של שלשה בני אדם, אינן רשאין ליחלק. [לישנא אחרינא וכו']. ה"ג ר"ח: אמר רבא בר שמואל הכי קתני.

אף ברכו ומ"מ נברך עדיף דאמר רב אדא בר אהבה אמרי בי רב תנינא ו' נחלקין עד י' אי אמרת בשלמא נברך עדיף משי"ה נחלקין אלא א"א ברכו עדיף אמאי נחלקין אלא לאו ש"מ נברך עדיף ש"מ תניא נמי הכי [6]בין שאמר ברכו בין שאמר נברך אין תופסין אותו על כך [3]והנקדנין תופסין אותו על כך [3]ומברכותיו של אדם ניכר אם ת"ח הוא אם לאו כיצד רבי אומר ובטובו הרי זה ת"ח [8]ומטובו ה"ז בור א"ל אביי לרב דימי והכתיב [1]ומברכתך יברך (את) בית עבדך לעולם בשאלה שאני בשאלה נמי הכתיב [2]הרחב פיך ואמלאהו ההוא בד"ת כתיב תניא רבי אומר בטובו חיינו הרי זה ת"ח [3]חיים הרי זה בור [7]נהרבלאי מתני איפכא ולית הלכתא כנהרבלאי אמר רבי יוחנן נברך שאכלנו משלו הרי זה ת"ח [3]למי שאכלנו משלו הרי זה בור אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי והא אמרינן [9]למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו א"ל התם מוכחא מילתא מאן עביד ניסי קודשא ב"ה א"ר יוחנן [4] ברוך שאכלנו משלו הרי זה ת"ח [7]על המזון שאכלנו הרי זה בור [9]א"ר הונא בריה דרב יהושע לא אמרן אלא בג' דליכא שם שמים אבל בעשרה דאיכא שם שמים מוכחא מילתא כדתנן כענין שהוא מברך כך עונין אחריו ברוך ה' אלהי ישראל אלהי הצבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו: אחד עשרה ואחד עשרה רבוא: הא גופא קשיא אמרת אחד עשרה ואחד עשרה רבוא אלמא כי הדדי נינהו והדר קתני במאה אומר באלף אומר ברבוא אומר אמר רב יוסף לא קשיא הא ר' יוסי הגלילי הא ר"ע דתנן ר' יוסי הגלילי אומר לפי רוב הקהל הם מברכין שנאמר [3]במקהלות ברכו אלהים: אר"ע מה מצינו בבית הכנסת וכו': ור"ע האי קרא דרבי יוסי הגלילי מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתניא [9]היה ר' מאיר אומר מנין שאפי' עוברין שבמעי אמן אמרו שירה על הים שנאמר במקהלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל ואידך ממקור נפקא אמר רבא [8]הלכה כר"ע רבינא ורב חמא בר בוזי אקלעו לבי ריש גלותא קם רב חמא וקא מהדר אבי מאה א"ל רבינא לא צריכת הכי אמר רבא הלכה כר"ע אמר רבא [9]כי אכלינן רפתא בי ריש גלותא מברכינן ג' ג' וליברכו י' י' שמע ריש גלותא ואיקפד וניפקו בברכתא דריש גלותא איידי דאווישו כ"ע לא שמעי אמר רבה תוספאה [7]הני ג' דכרכי רפתא בהדי הדדי וקדים חד מינייהו ובריך לדעתיה אינון נפקין בזמון דידיה איהו לא נפיק בזמון דידהו [9]לפי שאין זמון למפרע: ר' ישמעאל אומר: רפרם בר פפא איקלע לבי כנישתא דאבי גיבר קם קרא בספרא ואמר ברכו את ה' ואשתיק ולא אמר המבורך אווישו כ"ע ברכו את ה' המבורך אמר רבא פתיא [9]אוכמא בהדי פלוגתא למה לך ועוד [8]הא נהוג עלמא כרבי ישמעאל: **מתני'** [9]ג' שאכלו כאחת אינן רשאין ליחלק וכן ד' וכן חמשה ו' נחלקין עד עשרה ועשרה אין נחלקין עד כ' [7]שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד בזמן שמקצתן רואין אלו את אלו הרי אלו מצטרפין לזמון ואם לאו אלו מזמנין לעצמן ואלו מזמנין לעצמן אין מברכין על היין עד שיתן לתוכו מים דברי ר' אליעזר וחכ"א מברכין: **גמ'** מאי קמ"ל תנינא חדא זימנא [9]ג' שאכלו כאחת חייבין לזמן הא קמ"ל כי הא דאמר רבי אבא אמר שמואל [3]ג' שישבו לאכול כאחת ועדיין לא אכלו אינן רשאין ליחלק [3] ל"א אמר רבי אבא [א] אמר שמואל הכי קתני [4]ג' שישבו לאכול כאחת אע"פ שכל אחד ואחד אוכל מכככרו אינן רשאין ליחלק אי נמי כי הא דרב הונא דאמר רב הונא [3]ג' שבאו מג' חבורות אינן רשאין ליחלק אמר רב חסדא והוא שבאו מג' חבורות של ג' בני אדם [3]אמר רבא ולא

שחלקוה אחין או שותפין טהורה. תימה דאמר בסוכה (פ"ק דף טז.) מטה מטמאה אבריס כגון ארוכה ושתי כרעים. ולי נראה דהתם מיירי שיכולי להחזירה כאשר בתחלה ולתקנה שהכרעים בעין והדיוט יכול להחזירה. וא"ת אמאי לא פריך הכא מכל כלי שנשבר וטהור אלמא כיון דפלגוה פרח לה טומאה ול"ג דשאני דפלגוה פרח לה טומאה מינה ה"נ כיון דאזמון עלייהו פרח זימון מינייהו: ב' חבורות וכו': תנא [ב]אם יש שמש ביניהם שמש מצרפן: אין מברכין על היין: ת"ר יין [ג]עד שלא נתן לתוכו מים אין מברכין עליו ב"פ הגפן אלא בורא פרי העץ ונוטלין ממנו לידים משנתן לתוכו מים מברכין עליו בורא פרי הגפן ואין נוטלין [א] ממנו לידים דברי ר"א וחכ"א בין כך ובין כך מברכין עליו ב"פ הגפן [ג]ואין נוטלין הימנו לידים כמאן אזלא הא [ג]דאמר שמואל [ד]עושה אדם כל צרכיו בפת כמאן כר' אליעזר א"ר יוסי ברבי חנינא [ד]מודים חכמים לר"א [ה]בכום של ברכה שאין מברכין עליו עד שיתן לתוכו מים מ"ט אמר רב אושעיא בעינן מצוה מן המובחר ורבנן למאי חזי א"ר זירא [ה]חזי לקורייטי ת"ר [ו]ד' דברים נאמרו בפת אין מניחין בשר חי על הפת ואין מעבירין כוס מלא על הפת ואין זורקין את הפת ואין סומכין את הקערה בפת אמימר ומר זוטרא ורב אשי כרכו ריפתא בהדי הדדי אייתי לקמייהו תמרי ורמוני שקל מר זוטרא פתק לקמיה דרב אשי דסתנא א"ל לא סבר לה מר להא דתניא אין זורקין את האוכלין ההיא בפת תניא והתניא כשם שאין זורקין את הפת כך [ז]אין זורקין את האוכלין א"ל והתניא אף על פי שאין זורקין את הפת אבל זורקין את האוכלין אלא לא קשיא [ז]הא במידי דממאים הא במידי דלא ממאים ת"ר [ח]המשכיין יין בצנורות לפני חתן ולפני כלה וזורקין לפניהם קליות ואגוזים בימות החמה אבל לא בימות הגשמים אבל לא גלוסקאות לא בימות החמה ולא בימות הגשמים: א"ר יהודה שכח והכנים אוכלין לתוך פיו בלא ברכה מסלקן לצד א' ומברך תניא חדא בולען ותניא אידך פולטן ותניא אידך מסלקן ל"ק [ט]הא דתניא בולען במשקין `והא דתניא פולטן במידי דלא ממאים והא דתניא מסלקן במידי דממאים במידי

ולא אמרן אלא דלא אקדימו הנך ואזמון עלייהו בדוכתייהו אבל אזמון עלייהו בדוכתייהו פרח זימון מינייהו אמר רבא מנא אמינא לה [ט]דתנן [א]מטה שנגנבה חציה או שאבדה חציה או שחלקוה אחין או שותפין טהורה החזירוה מקבלת טומאה מכאן ולהבא מכאן ולהבא אין למפרע לא אלמא כיון דפלגוה פרח לה טומאה מינה ה"נ כיון דאזמון עלייהו פרח זימון מינייהו: ב' חבורות וכו': תנא [ב]אם יש שמש ביניהם שמש מצרפן: אין מברכין על היין: ת"ר יין [ג]עד שלא נתן לתוכו מים אין מברכין עליו ב"פ הגפן אלא בורא פרי העץ ונוטלין ממנו לידים משנתן לתוכו מים מברכין עליו בורא פרי הגפן ואין נוטלין [א] ממנו לידים דברי ר"א וחכ"א בין כך ובין כך מברכין עליו ב"פ הגפן [ג]ואין נוטלין הימנו לידים כמאן אזלא הא [ג]דאמר שמואל [ד]עושה אדם כל צרכיו בפת כמאן כר' אליעזר א"ר יוסי ברבי חנינא [ד]מודים חכמים לר"א [ה]בכום של ברכה שאין מברכין עליו עד שיתן לתוכו מים מ"ט אמר רב אושעיא בעינן מצוה מן המובחר ורבנן למאי חזי א"ר זירא [ה]חזי לקורייטי ת"ר [ו]ד' דברים נאמרו בפת אין מניחין בשר חי על הפת ואין מעבירין כוס מלא על הפת ואין זורקין את הפת ואין סומכין את הקערה בפת אמימר ומר זוטרא ורב אשי כרכו ריפתא בהדי הדדי אייתי לקמייהו תמרי ורמוני שקל מר זוטרא פתק לקמיה דרב אשי דסתנא א"ל לא סבר לה מר להא דתניא אין זורקין את האוכלין ההיא בפת תניא והתניא כשם שאין זורקין את הפת כך [ז]אין זורקין את האוכלין א"ל והתניא אף על פי שאין זורקין את הפת אבל זורקין את האוכלין אלא לא קשיא [ז]הא במידי דממאים הא במידי דלא ממאים ת"ר [ח]המשכיין יין בצנורות לפני חתן ולפני כלה וזורקין לפניהם קליות ואגוזים בימות החמה אבל לא בימות הגשמים אבל לא גלוסקאות לא בימות החמה ולא בימות הגשמים: א"ר יהודה שכח והכנים אוכלין לתוך פיו בלא ברכה מסלקן לצד א' ומברך תניא חדא בולען ותניא אידך פולטן ותניא אידך מסלקן ל"ק [ט]הא דתניא בולען במשקין `והא דתניא פולטן במידי דלא ממאים והא דתניא מסלקן במידי דממאים במידי

ולא אמרן אלא דלא אקדימו הנך. חבורות שפרשו אלו מהן ואזמון עלייהו דהני כגון אם היו ארבעה בכל חבורה ונפשו בכל אחת כדי זימון והפורשים הללו היו לריכים לאחת לשוק קודם שגמרו החבורות את סעודתם: **אבל אזמון עלייהו.** דהני כגון שנלטרפו אלו עמהם לזימון כדאמר לעילא[ט] קורין לו ומזמנים עליו ובכולו החבורות ואלו לא היו שם אלא (א) כדי נברך וברוך הוא ועכשיו הם באים לברך לא מזמנין דפרח מיניייהו חובת זימון ומו לא הדר עלייהו: **מטה.** טומאה שנגנבה חציה: **אלמא כיון דפלגוה.** פקע שם מטה מינה ושם טומאה אע"ג דהדר הדרוה והרי היא מטה לא הדרה טומאתה. הכי נמי כיון דפקע שם שלשה מינייהו בהפרדם ושם זימון ע"י שזימנו הראשונים עליהם אע"ג דהדרי לכלל שם שלשה לא הדרי לכלל זימון אבל כי לא אזמון לא פקע חובת זימון מהן אף (ב) לפי פרידתם: **אם יש שמש ביניהם.** שמשמש לשתיהם: **שמש מצרפן.** אע"פ שאין אלו רואין את אלו כגון יריעה פרוסה ביניהם: **אין מברכין עליו ב"פ הגפן.** לפי שהיה יינם חזק מאד ואין ראוי לשתיה בלא מים הלכך אכתי לא אשתני למעליותא ולא זז מברכתו הראשונה והרי הוא כענבים וברכתו ב"פ הענ: **ונוטלין ממנו לידים.** דשם מים עליו דמי פירות פירות בעלמא מקרי: **משנתן לתוכו מים.** שם יין עליו ואין נוטלין אלא במים [ב]. לשון אחר הכי גרסי' יין עד שלא נתן לתוכו מים מברכין עליו ב"פ הענ ואין נוטלין הימנו לידים משנתן לתוכו מים מברכין עליו בורא פרי הגפן ונוטלין הימנו לידים דברי ר' אליעזר וחכ"א בין כך ובין כך מברכין עליו ב"פ הגפן ואין נוטלין ממנו לידים ולטעמייהו דרבנן משום הפסד אוכלין כך מצאתי בהלכות גדולות אבל קידוש והבדלה [ג] ובדקתי בתוספתא ולא גרסינן בה הכי אלא כמו שהוא בספרים: **כר"א.** דאמר נוטלין הימנו לידים ולא חיים להפסד אוכלין: **למאי חזי.** לשתיה דמברכין עליו ברכת היין: **לקורייטי.** פוישו"ן בלע"ז ובלשון חכמים אנומלית ואלונתית[י]: **אין מעבירים כוס מלא על הפת.** שלא ישפך על הפת ותהא הפת בזויה: **פתק.** זרק: **דסתנא.** אמייסטריש"ן בלע"ז מנה של בשר מבושל: **מידי דממאים.** שמתמעך בזריקתו כגון תאנים שבשלו כל לרכם ותותים: **דלא ממאים.** רמון ואגוז וכל דבר קשה: **ממשיכין יין בצנורות.** משוס סימן טוב ואין כאן משוס בזיון והפסד לפי שמקבלים אותו בראש פי הצנור בכלי: **בימות החמה.** שאין טיט בדרכים: **אבל לא גלוסקאות.** שהרי אף בימות החמה הן נמאסין בזריקתן: **בולען.** בלא ברכה: **פולטן.** ומברך וחוזר ואוכלן: **מסקין.** בולען שאי אפשר לסלקן לאחד מלוגמיו ולברך ולא לפולטם שמפסידן: **פולטן במידי דלא ממאים.** במה שנתנו בפיו ויכול לחזור ולאוכלו: במידי

אין זורקין את האוכלים. דהני שלשה מודה שמואל אין מעבירין כוס מלא על הפת וגם אין חותכין עליו בשר ואין זורקין את הפת אפילו לא ממאים וכן שאר אוכלין אסור לזרוק במידי דממאים: **ולא** בימות הגשמים. אע"פ שבאגוזים אין האוכל נמאס בתוכו מ"מ כשהן נופלים בטיט נמאסים ומיהו עכשיו שדרכן לזרוק חטים בבית חתנים צריך לזהר שלא יזרקום אלא במקום נקי: מעיקרא

עין משפט נר מצוה

עה א מיי' פכ"ו מהל' כלים הל' יב:
עו ב מיי' פ"ה מהלכות ברכות הל' יב סמג עשין כז טוש"ע או"ח סי' קלה סעיף ה:
עז ג ד ה ו מיי' פ"ז שם הלכה ט סמג שם טוש"ע או"ח סי' קס סעיף יב וסימן קעא סעיף ה:
ז ומיי' שם הל' טו טוש"ע או"ח סי' קפב סעי' ב:
עח ח מיי' שם הל' ט סמג שם טוש"ע ח"מ סימן קעא סעיף ד:
עט ט מיי' פ"ח שם הל' יב סמג שם טוש"ע או"ח סי' קנב סעיף ה:
פ י מיי' שם טוש"ע שם סעיף ב:

רבינו חננאל

ב' חבורות וכו' תנא אם יש שמש **ביניהם** שמש מצרפן. פירוש, דאורחא דמילתא נקט מתניתין ב' חבורות שאוכלות בבית אחד, וה"ה אם אוכלין בב' בתים. ת"ר יין עד שלא נתן לתוכו מים וכו'. **וחכמים** אומרים בין ובין כך מברכין עליו בורא פרי הגפן ואין נוטלין ממנו לידים. וקיימא לן כחכמים דאמרי יין בין ניתן לתוכו מים בין שלא ניתן לתוכו מים מברכין עליו בורא פרי הגפן ואין נוטלין ממנו לידים. **הא דאמר שמואל עושה אדם כל צרכיו בפת.** ואין הלכה כשמואל דהא מוקמי ליה כר' אליעזר ולא כרבנן, ובריתא נמי פליג עליה, דתנו רבנן ארבעה דברים נאמרו בפת אין מעבירין כוס מלא על גבי הפת שלא ישפוך עליה ותהיה הפת בזויה, ואין מניחין בשר חי ע"ג הפת, ואין סומכין את הקדירה בפת, ואין מזרקין את הפת. קתני שאין סומכין את הקערה בפת. והיינו דלא כשמואל. ולרבנן דאמרי כי לא נתן לתוכו מים מברכין בורא פרי העץ למאי חזי. אמר ר' זירא לקורייטי. פירוש פורצונ"ן]. ת"ר ממשיכין יין בצנורות לפני החתן ולפני כלה וזורקין לפניהם קליות ואגוזים בימות החמה וכו'. היכי שהיין לא אזיל לאבוד והקליות אינם נמאסין. אמר רב יהודה שכח לברך והכניס אוכלין לתוך פיו בלא ברכה מסלקן בתוך פיו לצד אחד ומברך. ובכה"ג תני חדא בולען ותני אידך פולטן ותני' אידך מסלקן לצד אחד ומברך עליהן. ותרצינן הא דתני בולען במשקין דלאחר שגמען תו לא צריכי כסיסה, הילכך דיעבד הוא ובולען ומברך עליהן. והא דתני מסלקן לתוך פיו לצד אחד, במידי דמימאים דאי אמרת בולען הא צריכי כסיסה. ומשנזכר שלא בירך עליהן ובא לכוסס בלא ברכה מזיד הוא, ואי אמרת פולטן ומברך עליהן, הא לא חזו תו לעיילינהו לפומיה משום דמאיסי. הילכך מסלקן לצד אחד בתוך פיו ומברך עליהן וכוסס ובולען. והא דתני פולטן במידי דלא מימאים כגון קליות ואגוזין, הילכך פולטן ומברך עליהן ואוכלן.

מסורת הש"ס

(א) כלים פי"ח מ"ט, ב) [תוספתא פ"ד ה"ג], ג) שבת נ: קמנ. ביצה כח:, ד) ב"מ לז:, ה) [ע"ז יד: ע"ש], ו) מס' ד"מ פ"ט [ושם קחסיב ממשה דבריס ואין יושבין על הסולנין], ז) [מס' סופרים פ"ג הי"ד], ח) [תוספתא פ"ח דשבת ה"ח], ט) [דף מה:], י) [עי' שבת קמנ.], כ) בדפו"ר ליתא תיבת שיכול. ועי' מהרש"א ומלא הרועים., כ) [וע"ע תוס' שבת עו: ד"ה כדי ובעירובין כט: ופסחים קח: ד"ה שאמלן וב"ב לז: ד"ה עד],

---

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אבל אזמון וכו' אלא עד כדי: (ב) ד"ה מטה וכו' אף לפני פרידתם: (ג) תוס' ד"ה כמאן וכו' וי"ל וכו' ר' אליעזר דסבר: (ד) **בא**"ד ולא כפירוש רבינו חננאל שפסק דלא:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ונוטלין ממנו כו' ואין נוטלין. ל"ל לשיפך כל"א שבכר"ש (ובירושלמי רים פ"ו יין נזמן שהוא כמות שהוא אומר עליו בפה"ע ואין נוטלין ממנו לידים בזמן שהוא מוזג אומר עליו בפה"ג ונוטלין ממנו לידים דברי ר"א וחכ"א בין כך ובין כך מוזג אומרים עליו בפה"ג ואין נוטלין ממנו לידים אמר ר' אבא משום איבוד אוכלין כ"ה גירסת רבינו שם. וז"ש בגמ' כאן כמאן אזלא הא כו' כר"א דוקא דטעמייהו דרבנן משום איבוד אוכלין כמ"ש בירושלמי ועמ"ש בשנות אליהו ראיה מזבחים כ"ב אבל רבינו בא"ח סי' ק"ס דחה ראיה זו וע"ש): [ב] רש"י ד"ה (ונוטלין ממנו כו' עד אלא במים) תא"מ: [ג] **שם** (ובדקתי בתוספתא וכ"ג בה הכי אלא כמו שהוא בספרים) תא"מ (דגירסת רבינו בתוספתא ג"כ לשיפך):

מוסף תוספות

א. בתוס' הרא"ש ובפסקיו כתב חלוק בדבר.

לעזי רש"י

פוישו"ן. שיקוי, משקה לרפואה. אמיניישטרישו"ן מנה, משאת.

מוסף רש"י

עושה אדם כל צרכיו בפת. בין תשמיש בין לפרל אותה ולמחתה בתבשיל רותח (שבת נ:) ולא מיישיגן לבזיון לאוכלין (ביצה כא: וכעי"ז שבת קמג.). **עד שיתן לתוכו מים.** דלא מסיב לשתיה מי אלא מזוג וביינות שלהם מיירי דדרו על חד תלת מיל (רשב"ם ב"ב צז:). **לקורייטי.** מין פירות (ע"ז יד: עי"ש).

מסורת הש"ס

ח) פסקים ז:, ב) נדרים סו. ע"ש, ג) וסי' ממש"ה, ד) [עי' לעיל כ: תוס' ד"ה מודים. וע"ע תו' סנהדרין ע. ד"ה מין], ה) [בהרמ"ם ליתא לכל זה גם בהרי"ף נדפס בפנים בין שני תלמוד עיגולים וכן מוחק ד"ת שם על הגליון ועיקר הגר' סהיה לפני רב אלפס כך איתא אי אמר רב ששת עד ברכת המלך וכ"כ ר' יונה וכ"כ הצ"י סימן קפב ע"ס וע"ע תוס' שבת עו: ד"ה כדי ותוס' עירובין כט: ותוס' פסחים קח: ותוס' בבא בתרא לז: ד"ה עד וכו' מה שפירש ר"ת על מה שאמרינן בברכת המלך נגד פירש"י דהכא, ו) [עי' רש"ל], ז) [דכוך זה וד"ה מהו שיחזור כו'. לכאורה צ"ל קודם ד"ה יחזור ויאכל], ח) [לעיל נ.], ט) [וע"ע תוס' פסחים ז: ד"ה עלן, י) וכל זה ליתא לפנינו שם],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מי שאכל ותמה ולא כך אברכה דלפניהם קאי:

גליון הש"ם

גמ' אל תבול חלוקך. מג"א סי' ד סק"א:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה יחזור כו' (ויעשה ברכה לבטלה) תפ"מ: [ב] שם ד"ה מהו שיחזור כו' בתמלגא אכילה ושתיה. כל"ל (ערש"ל): [ג] גמ' ושתק מוחר במיוזן. כל"ל: [ד] שם מעטר ליה בנטלי מי אמר רב ששת עד ברכת המלך. כל"ל (וכ"כ רבינו בפ"ח סי' קפ"ג):

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש כתב, מחמירין על עצמן בשביל כבוד הברכה (ולא כתב והיו נזהרים בכולם). ב. וכ"ה בתוס' רי"ש (ודלא כהגהת הגרי"ב ובמגיה שם כתב דכ"ה במדרש הגדה).

לעזי רש"י

פריש"ק. טרי, שרק עכשיו נמזג.

מוסף רש"י

אספרגוס. משקה העשוי לשמותו שחרית (קדושין עג.). לינשוף. יקפוץ (עי' לעיל ג: ד"ה נשף). בכוס של ברכה. שהלריכו חכמים ליפותו (שבת עו:). חי. היינו שיתנו יין חי בכוס שמברכין עליו ואח"כ מחגיס בו מיס, לאפוקי שלא ימזגנו בכוס זה ויברך בכוס אחר (תוס' ב"ב צז: בשם רש"י ברכות).

רב נימים גאון

ללע"ט יפה לרמ"ת רע. סימן הוא. ובהלכות גדולות מפרש ללב לעין לתחול יפה לראש למעים לתחתניות רע: עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה כו'. בפרקין בגמ' דבני מערבא אמרי אמר ר' אחא ג' דברים נאמרו בכוס של ברכה עטור ומודח ומלא ושלשתן בפסוק אחד (דברים לג) נפתלי שבע רצון ומלא שבע עטור רצון מודח ומלא כמשמעו אמר ר' חייא אם עשיתם כן מה כתוב תמן ים ודרום ירשה אתה זוכה לירש העולם הזה והעוה"ב:

במידי דלא ממאים נמי לסלקינהו לצד אחד וליברך תרגמא רב יצחק קסקסאה קמיה דרבי יוסי בר אבין משמיה דרבי יוחנן משום שנאמר [1]ימלא פי תהלתך בעו מיניה מרב חסדא מי שאכל ושתה ולא ברך מהו שיחזור ויברך אמר להו מי שאכל שום וריחו נודף יחזור ויאכל שום אחר כדי שיהא ריחו נודף אמר רבינא הלכך אפילו גמר סעודתו יחזור ויברך דתניא [ח]אטבל ועלה אומר בעלייתו ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על הטבילה ולא היא התם מעיקרא גברא לא חזי הכא [ב]מעיקרא גברא חזי והואיל ואידחי אידחי: תנו רבנן אספרגוס יפה ללב וטוב לעינים וכ"ש לבני מעים והרגיל בו יפה לכל גופו והמשתכר הימנו קשה לכל גופו מדקתני יפה ללב מכלל דבחמרא עסקינן וקתני וכל שכן לבני מעים והתניא ללע"ט יפה לרמ"ת קשה כי תניא ההיא במיושן [ט]כדתנן [ג]קונם יין שאני טועם שהיין קשה לבני מעים אמרו לו והלא מיושן יפה הוא לבני מעים ושתק [ג] אסור בחדש ומותר במיושן שמע מינה: תנו רבנן ששה דברים נאמרו באספרגוס אין שותין אותו אלא כשהוא חי ומלא מקבלו בימין ושותהו בשמאל ואין משיחין אחריו ואין מפסיקין בו ואין מחזירין אותו אלא למי שנתנו לו ורק אחריו ואין סומכין אותו אלא במינו והתניא אין סומכין אותו אלא בפת לא קשיא הא בדחמרא הא בדשכרא תני חדא ללע"ט יפה לרמ"ת קשה ותניא אידך לרמ"ת יפה ללע"ט קשה לא קשיא הא בדחמרא הא בדשכרא תני חדא רק אחריו לוקה ותניא אידך לא רק אחריו לוקה לא קשיא הא בדחמרא הא בדשכרא א"ר אשי השתא דאמרת לא רק אחריו לוקה מימיו נזרקין אפילו בפני המלך: א"ר ישמעאל בן אלישע שלשה דברים סח לי סוריאל שר הפנים [ט]אל תטול חלוקך בשחרית מיד השמש ותלבש [י]ואל תטול ידיך ממי שלא נטל ידיו ואל תחזיר כוס אספרגוס אלא למי שנתנו לך מפני שתכספית ואמרי לה אסתלגנית של מלאכי חבלה מצפין לו לאדם ואומרים אימתי יבא אדם לידי אחד מדברים הללו וילכד אמר ריב"ל שלשה דברים סח לי מלאך המות אל תטול חלוקך שחרית מיד השמש ותלבש ואל תטול ידיך ממי שלא נטל ידיו [ה]ואל תעמוד לפני הנשים בשעה שחוזרות מן המת מפני שאני מרקד ובא לפניהן וחרבי בידי ויש לי רשות לחבל ואי פגע מאי תקנתיה לינשוף מדוכתיה ארבע אמות אי איכא נהרא ליעבריה ואי איכא דרכא אחרינא ליזיל בה ואי איכא גודא ליקו אחורא ואי לא ליהדר אפיה ולימא [2]ויאמר ה' אל השטן יגער ה' בך וגו' עד דחלפי מיניה: א"ר זירא א"ר אבהו ואמרי לה במתניתא תנא עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה טעון הדחה ושטיפה חי ומלא עיטור ועיטוף נוטלו בשתי ידיו ונותנו בימין ומגביהו מן הקרקע טפח ונותן עיניו בו ויש אומרים אף משגרו במתנה לאנשי ביתו אמר ר' יוחנן אנו אין לנו אלא ארבעה בלבד [ג][ו]הדחה שטיפה [ז]חי ומלא תנא הדחה מבפנים ושטיפה מבחוץ א"ר יוחנן כל המברך על כוס מלא נותנין לו נחלה בלי מצרים שנאמר [3]ומלא ברכת ה' ים ודרום ירשה ר' יוסי בר חנינא אומר זוכה ונוחל שני עולמים העולם הזה והעולם הבא עיטור רב יהודה מעטרהו בתלמידים רב חסדא מעטר ליה בנטלי [ד] [ח]אמר ר' חנן [ט]ובחי [ט]אמר רב ששת [ט]ובברכת [ט]הארץ עיטוף רב פפא מעטף ויתיב רב אסי פרים סודרא על רישיה [ח]נוטלו בשתי ידיו א"ר חיננא בר פפא מאי קראה [4]שאו ידיכם קדש וברכו את ה' ונותנו לימין א"ר חייא בר אבא אמר ר' יוחנן ראשונים שאלו שמאל מהו שתסייע לימין אמר רב אשי הואיל וראשונים איבעיא להו ולא איפשט להו אנן

מעיקרא גברא לא חזי. תימה והלא טומאה אינו אסור לברך ובקונטרס פירש דבעלי קריין אסורים בדברי תורה וי"ל דמיירי בטבילת גרים ומפני אותה טבילה הלריכו לכל שאר טבילות לברך לאחר טבילה וכן בגט"י שפעמים אדם בא מבית הכסא ואין אדם רואה לברך עד לאחר הנטילה נהגו העם לברך כל שאר ברכת ידים לאחר נטילה [ט]:

אין לנו אלא ארבעה דברים. ומיהו לא משמע (כן) דפליג ר' יוחנן אהתיא דנותנו לימינו דאמרי' לקמן מ"ר יוחנן ראשונים שאלו מהו שתסייע שמאל לימין משמע שכן היו נוהגים. ומיהו מדהאמוראים היו עושים עיטור ועיטוף משמע שהיו ממחירים על עצמן[א] והיו מזהרים בכולן ולפיכך יש להחמיר בכוס של ברכה:

שטיפה חי ומלא. ירושלמי דסוף פירקין מ"ר אחת שלשה דברים נאמרו בכוס של ברכה מלא עיטור ומודח ושלשתן מקרא נפתלי שבע רצון ומלא ברכת ה' שבע עיטור רצון מודח ומלא כמשמעו: **שטיפה** מבחוץ והדחה מבפנים. ופי' ר"י דוקא שאין הכוס יפה שיש בו שיורי כוסות אבל אם הוא יפה בלאו הכי שפיר דמי דלא בעינן אלא שיהא כוס של ברכה יפה: **זוכה** לשני עולמות. פי' הרב רבי יוסף ממרשיליי"א מדהוה ליה למכתב יס ודרום רש וכתב ירשה הרי יו"ד ה"א יתירה וביו"ד ה"א נברמו שני עולמות דבאמרינן בהתכלת (מנחות ד' כט:) כי ביה ה' צור עולמים [י] (אל תקרי צור[ב] אלא בר וכו'): **שמאל** מהו שתסייע לימין. בכוסות גדולות מיירי או בראש אדם טבע שאל להיות בשבת שהוא בחנוכה או בנישואין וצריך להאריך בברכת המזון: אין

במידי דלא ממאים נמי לסלקינהו לצד אחד וליברך תרגמא רב יצחק קסקסאה קמיה דרבי יוסי בר אבין משמיה דרבי יוחנן משום שנאמר [1]ימלא פי תהלתך בעו מיניה מרב חסדא מי שאכל ושתה ולא ברך מהו שיחזור ויברך אמר להו מי שאכל שום וריחו נודף יחזור ויאכל שום אחר כדי שיהא ריחו נודף אמר רבינא הלכך אפילו גמר סעודתו יחזור ויברך דתניא [ח]אטבל ועלה אומר בעלייתו ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על הטבילה ולא היא התם מעיקרא גברא לא חזי הכא [ב]מעיקרא גברא חזי והואיל ואידחי אידחי: תנו רבנן אספרגוס יפה ללב וטוב לעינים וכ"ש לבני מעים והרגיל בו יפה לכל גופו והמשתכר הימנו קשה לכל גופו מדקתני יפה ללב מכלל דבחמרא עסקינן וקתני וכל שכן לבני מעים והתניא ללע"ט יפה לרמ"ת קשה כי תניא ההיא במיושן [ט]כדתנן [ג]קונם יין שאני טועם שהיין קשה לבני מעים אמרו לו והלא מיושן יפה הוא לבני מעים ושתק [ג] אסור בחדש ומותר במיושן שמע מינה: תנו רבנן ששה דברים נאמרו באספרגוס אין שותין אותו אלא כשהוא חי ומלא מקבלו בימין ושותהו בשמאל ואין משיחין אחריו ואין מפסיקין בו ואין מחזירין אותו אלא למי שנתנו לו ורק אחריו ואין סומכין אותו אלא במינו והתניא אין סומכין אותו אלא בפת לא קשיא הא בדחמרא הא בדשכרא תני חדא ללע"ט יפה לרמ"ת קשה ותניא אידך לרמ"ת יפה ללע"ט קשה לא קשיא הא בדחמרא הא בדשכרא תני חדא רק אחריו לוקה ותניא אידך לא רק אחריו לוקה לא קשיא הא בדחמרא הא בדשכרא א"ר אשי השתא דאמרת לא רק אחריו לוקה מימיו נזרקין אפילו בפני המלך: א"ר ישמעאל בן אלישע שלשה דברים סח לי סוריאל שר הפנים [ט]אל תטול חלוקך בשחרית מיד השמש ותלבש [י]ואל תטול ידיך ממי שלא נטל ידיו ואל תחזיר כוס אספרגוס אלא למי שנתנו לך מפני שתכספית ואמרי לה אסתלגנית של מלאכי חבלה מצפין לו לאדם ואומרים אימתי יבא אדם לידי אחד מדברים הללו וילכד אמר ריב"ל שלשה דברים סח לי מלאך המות אל תטול חלוקך שחרית מיד השמש ותלבש ואל תטול ידיך ממי שלא נטל ידיו [ה]ואל תעמוד לפני הנשים בשעה שחוזרות מן המת מפני שאני מרקד ובא לפניהן וחרבי בידי ויש לי רשות לחבל ואי פגע מאי תקנתיה לינשוף מדוכתיה ארבע אמות אי איכא נהרא ליעבריה ואי איכא דרכא אחרינא ליזיל בה ואי איכא גודא ליקו אחורא ואי לא ליהדר אפיה ולימא [2]ויאמר ה' אל השטן יגער ה' בך וגו' עד דחלפי מיניה: א"ר זירא א"ר אבהו ואמרי לה במתניתא תנא עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה טעון הדחה ושטיפה חי ומלא עיטור ועיטוף נוטלו בשתי ידיו ונותנו בימין ומגביהו מן הקרקע טפח ונותן עיניו בו ויש אומרים אף משגרו במתנה לאנשי ביתו אמר ר' יוחנן אנו אין לנו אלא ארבעה בלבד [ג][ו]הדחה שטיפה [ז]חי ומלא תנא הדחה מבפנים ושטיפה מבחוץ א"ר יוחנן כל המברך על כוס מלא נותנין לו נחלה בלי מצרים שנאמר [3]ומלא ברכת ה' ים ודרום ירשה ר' יוסי בר חנינא אומר זוכה ונוחל שני עולמים העולם הזה והעולם הבא עיטור רב יהודה מעטרהו בתלמידים רב חסדא מעטר ליה בנטלי [ד] [ח]אמר ר' חנן [ט]ובחי [ט]אמר רב ששת [ט]ובברכת [ט]הארץ עיטוף רב פפא מעטף ויתיב רב אסי פרים סודרא על רישיה [ח]נוטלו בשתי ידיו א"ר חיננא בר פפא מאי קראה [4]שאו ידיכם קדש וברכו את ה' ונותנו לימין א"ר חייא בר אבא אמר ר' יוחנן ראשונים שאלו שמאל מהו שתסייע לימין אמר רב אשי הואיל וראשונים איבעיא להו ולא איפשט להו אנן

פא א מיי' פי"ח מהל' ברכות הל' ז סמג עשין כז טוש"ע יו"ד סי' רסח סעיף ב:
פב ב מיי' פ"ד שם הל' ב טוש"ע או"ח סי' קסז סעיף ח:
ג [מיי' פ"ח מהל' נדרים הל' ז טוש"ע יו"ד סי' רלב סעיף יח]:
פג ד ש"ע או"ח סי' ד סעיף יח:
פד ה ש"ע י"ד סימן שנט סעיף ב:
פה ו ז מיי' פ"ז מהל' ברכות הל' יט [ופכ"ט מהל' שבת הל' ז] סמג שם טוש"ע או"ח סי' קפג סעי' ח כ ג:
פו ח טוש"ע שם סעיף ד:

תורה אור השלם

1. יִמָּלֵא פִי תְּהִלָּתֶךָ כָּל הַיּוֹם תִּפְאַרְתֶּךָ:
תהלים עא ח
2. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל הַשָּׂטָן יִגְעַר יְיָ בְּךָ הַשָּׂטָן וְיִגְעַר יְיָ בְּךָ הַבֹּחֵר בִּירוּשָׁלִָם הֲלוֹא זֶה אוּד מֻצָּל מֵאֵשׁ:
זכריה ג ב
3. וּלְנַפְתָּלִי אָמַר נַפְתָּלִי שְׂבַע רָצוֹן וּמְלֵא בִּרְכַּת יְיָ יָם וְדָרוֹם יְרָשָׁה:
דברים לג כג
4. שְׂאוּ יְדֵיכֶם קֹדֶשׁ וּבָרְכוּ אֶת יְיָ: תהלים קלד ב

רבינו חננאל

ואקשינן ובמידי דלא מאיס נמי למה לי פולטן ניסלקינן לצד אחד ולברך. תרגמה ר' יצחק קסקסאה, פירוש כך שמו. [משום שנאמר ימלא פי תהלתך]. בירושלמי דכיצד מברכין רב הונא אמר הרי שנתן לתוך פיו ושכח ולא ברך אם היו משקין פולטן ואם היו אוכלין מסלקן לצדדין. ר' יצחק בר מרי אמר קומי ר' אסי בר בון בשם ר' יוחנן ואפי' אוכלין פולטן דכתיב ימלא פי תהלתך, וכשהן בתוך פיו אין כאן מלא תהלה. ואי קשיא לך היכי תני בהו מסלקן, איכא לתרוצי היכא דאיפשר איפשר, כגון דלא מימאיסי ואיפשר למפלטינהו והדר מיכלינהו מפלט להו ומברך, דכתיב ימלא פי תהלתך. היכא דלא איפשר כגון דמימאיס ואי פליט להו לא מצי אכלינהו, מסלקינהו לצד אחד ומברך. **בעו מיניה דרב חסדא מי שאכל ושתה ולא ברך מהו שיחזור ויברך. אמר להו מי שאכל שום וריחו נודף מעט ויחזור ויאכל שום אחר**, אתמהא, וכי היכי דלא חזי לאינש למיעבד הכי, הכי נמי דמיחייב לצלויי בשעתיה, אי נמי לברוכי על מה דאכל ושכח ולא בירך, בשעת דמידכר לא תחייב לברוכי אתמה', ואיכא לארווחי טעמא דתנן הקורא מכאן ואילך וכו' [לא הפסיד כאדם הקורא בתורה]. **אמר רבינא הלכך אפי' גמר סעודתו מברך.** ואמר רבינא מנא אמינא לה וכו' [דתניא טבל ועלה אומר בעלייתו אשר קדשנו במצוותיו וצונו על הטבילה]. ואסיקנא דלית הילכתא הכי, דהתם גבי טבילה אפי' נזכר ברדתו לא חזי לטבול, אבל הכא וכו' [מעיקרא גברא חזי והואיל ואידחי אידחי]. **הא דטבל ועלה אומר בעלייתו ברוך אקב"ו על הטבילה.** היינו דוקא בטבילת גר דאכתי גברא לא חזי, אבל בשאר טבילות מברך עליהן עובר לעשייתן. **א"ר ישמעאל בן אלישע שלשה דברים סח לי סוריאל שר הפנים**, דר' ישמעאל בן אלישע כהן גדול היה ומשתמש בכתר שם נורא שמסר לו גבריאל והיה מדבר עם מלאכי השרת. **במתניתא תנא עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, טעון הדחה ושטיפה חי ומלא.** פי', צריך שיהיה חי בכוס עד על הארץ משום דבשאינו מזוג איכא שבחא דארעא שהיין חזק. וכד מטי לברכת הגפן אין בו מים משום דלא חזי בלא מים וזהו מודין חכמים וכולי'. ואמר ר' יוחנן כל המברך על כוס מלא נותנין לו נחלה בלא מצרים שנאמר מלא ברכת ה' ים ודרום ירשה ולא עוד אלא שזוכה ונוחל העולם הזה והעולם הבא. **עיטור בתלמידים רב חסדא מעטר בנטלי.** פי', היה נותן לירשב לימין המברך ולירשב לשמאלו כוסות, וכשאמר המברך ברכת הארץ מוסיף מאחד מאלו הכוסות בכוס שביד המברך. [ו]עכשיו כל יין ששותין מזוג הוא במים. **עיטוף** דמעטף או פרים סודריה ארישיה. **מקבלו בשתי ידיו ואוחזו בימינו.** ורבי יוחנן מנע אפילו לסייע בשמאלו.